

Funderingar över ett och annat

Av fögderidirektör Nils Gottliebsson

I. Skatte- och taxeringsförfattningarna

Så är benämningen på vår ”skattebibel”. Min första fundering är om denna titel är så lyckad. Är inte också taxeringsförfattningar skatteförfattningar? Därtill kommer att nu även förvaltningslagen och förvaltningsprocesslagen finns med i boken. Inte för att titeln betyder så mycket men ”vän av ordning” skulle nog vilja ha ”Skatteförfattningar” som benämning. FL och FLP kan ju få slinka in under den benämningen, men vill man vara riktigt korrekt bör man foga till ett ”m. m.”. Men, all right, skatteförfattningarna är det tunga inslaget och bör få vara utslagsgivande.

Så har vi redigeringen. Borde inte huvudförfattningarna komma först och i ett avsnitt för sig. Jag tillåter mig föreslå följande

KL

FSI (min förkortning för förordningen om statlig inkomstskatt)

FSF (min förkortning för förordningen om statlig förmögenhetsskatt)

TF

TK

Lag om skatterätt och länsrätt

Kungörelse om skatterätt och länsrätt

Skattebrottslagen

FL

FPL

Därmed slut på första avsnittet och gärna ett skiljeblad (i färg) innan nästa avsnitt börjar. Där får ingå övriga författningar som anses bära medtagas i boken. Den inbördes ordningen mellan författningarna i det avsnittet överlåter jag storsinnat åt RSV att bestämma. Men logik och saksammanhang bör vara ledstjärnorna.

Det finns också annat som borde kunna ändras. Det är väl rent författningstekniskt en skillnad mellan en förordning som kallas ”Kungl. Maj:ts förordning” (om t. ex. statlig inkomstskatt) och en förordning som bara lystrar till det namnet (t. ex. Taxeringsförordningen). Om jag inte tar fel så är den förstnämnda typen av förordningar sådana som tillkommit ”i överensstämmelse med riksdagens beslut” och det andra slaget av förordningar sådana som tillkommit ”med riksdagen”. Riktigt säker är jag inte på den punkten trots studium av ”blå boken”. Hur som helst bör det i en utgåva som den jag nu talar om vara möjligt att slopa ”Kungl Maj:ts” och börja med ”Förordningen om . . .”, resp. ha benämningar som ”Sjömansskatteförordningen”, ”Kupongskatteförordningen”, ”Uppbördsförordningen” o. s. v. Kungörelser bör inte heller föregås av ”Kungl. Maj:ts” utan rakt på sak kallas ”Taxeringskungörelsen”, ”Kupongskattekungörelsen” o. s. v.

I sista stycket av samma moment talas om "återbetalning". Även i fortsättningen är det ömsevis återbetalning, ömsevis restitution. Verbet restituera tycks inte förekomma men till omväxling med återbetala används återbekomma eller utfå (då givetvis med annan konstruktion av stadgandet).

Min fundering här är alltså varför restitution och återbetalning används om varannat helt synonymt. Jag har visst någon gång hört att det skall finnas en betydelse-skillnad mellan de båda orden men jag minns inte nu den visdomen och jag är inte säker på att de här finns någon skillnad. I vart fall låter UF som sagt orden vara synonyma. Mitt förslag är att vi håller oss till det svenska återbetalning resp. återbetala(s) både i författningstext och framförallt i besked till allmänheten. Det är för alla begripligt, men råkar man i tal eller skrift använda restitution, resp. restitueras händer det inte så sällan att man får frågan: Vad menas med det?

När jag har 68 § under ögonen kan jag inte underlåta att upprepa av mig tidigare ställt förslag att man förkortar bestämmelserna i 2 mom. till ett stadgande av denna lydelse:

Vinner skattskyldig nedsättning i eller befrielse från honom påford slutlig, kvarstående eller tillkommande skatt eller berättigas skattskyldig återbekomma ytterligare överskjutande preliminär skatt, skall länsstyrelsen skyndsamt till honom återbetala vad han för mycket erlagt. Belopp under tio kronor återbetalas endast när frågan är om rättelse av felaktighet i debitering eller avräkning.

En liknande "förkortning" av 70 § 2 mom. bör ske. Se vidare vad jag om dessa ting skrev i Sv. SkT 1967:1—2.